

עברתי כאן ושמת לי לישבה זו. אני מקווה שאוכל לקבל איזה שהוא מידע," אמר הבחור בשאלה.

"שב בבקשה וחכה עד שאסיים את השיעור," אמר לו אבא, "לאחר השיעור נוכל לשבת ולשוחח."

בשיחה שהתגלגלה לאחר מכן התברר, שחיים מיכל ורשבסקי הגיע לניו יורק מאירופה שנים ספורות קודם לכן. הוא קיבל מעט חינוך דתי לפני הגירתו לארה"ב. עכשיו היה מועסק בכריכיה. הוא מאוד רצה לחזור שוב ללימוד התורה, וחיפש מישהו שיעזור לו.

ואבא היה אותו "מישהו". מהר גילה אבא שבחיים אצור כשרון רב, והוא הקדיש לו זמן רב בלמדו אתו תורה ויראת שמים. הוא עורר בחיים תשוקה להמשיך ולהתקדם בלימוד התורה.

חיים נמשך אל אבא כאל מגנט ובילה כל רגע פנוי בביתנו. אמא התייחסה אליו כאל בן, ולגבי היה כאח גדול, הממלא את מקומו של דידי ששהה בבית לעתים רחוקות.

הוריו של חיים לא שבעו נחת מנוכחותו בביתנו, שכן אפילו בחגים עזב את ביתו (מרחק הליכה של שעותיים וחצי), כדי לחוג אתנו.

ברכבת התחתית, בדרכו לעבודה ובחזרה, ניצל חיים את ההזדמנות להרבות את ידיעותיו בתלמוד. בכל לילה אחרי יום עבודה שהסתיים בשש בערב, המשיך חיים ללמוד, לא פעם עד שעה מאוחרת לאחר חצות. לבסוף הצליח לסיים את הש"ס כולו.

עם הזמן, פתח חיים כריכיה משל עצמו. כשהעסק שגשג, הוא התפרסם במתן צדקה ביד נדיבה. רבים מאורחינו מצאו דרכם למפעלו וקיבלו עזרה כספית עבור עצמם, או עבור ישיבה שלמענה התרימו, או לכל מוסד אחר אותו ייצגו. הוא אף השתתף עם אבא בהוצאות שליחת תלמידים לישיבות שונות מעבר לים.

לאחר נישואיו המשיך חיים ללמוד ולתמוך בבני תורה. חתנו הוא ר' ירוחם קפלן, נכדו של הרב ירוחם ליבוביץ, שהיה המשגיח בישיבת מיר. ילדיו ונכדיו של ר' חיים ממשיכים ללכת בדרכו הקדושה, הדרך אותה הורה לו אבא.

יום אחד גילה לי חיים ורשבסקי, שאבא שולח אותו בשליחות חשובה לאירופה, עם הודעה דחופה לחפץ חיים' בראדין. כמובן שחיים גירה עד מאוד את סקרנותי.

ר' חיים מיכל ורשבסקי
(לאחר זמן שינה את
שם משפחתו לורשאו)

תמיד חשתי שאוכל לפנות אל אבא בכל דבר מטריד. הפעם, כששאלתי את אבא לפשר שליחותו הקרובה של חיים, הוא ענה לי קצרות: "רוחמה, זהו דבר שלא אוכל לספר לך." נראה היה שאפילו אמא גישה באפלה. ברגע האחרון שינה אבא את דעתו, וחיים לא נסע.

רק שנים רבות לאחר מכן גילה נחום דוד את אוזני על דבר אותה שליחות דחופה אל ה'חפץ חיים'. ביקשתי את רשותו לכלול חוויה נפלאה זו בספר זה, וקיבלתי את הסכמתו.
וזהו סיפור המעשה:

יהודי אחד חרש את אדמתו בארץ ישראל. כשהעמיק לחפור, הרגיש לפתע כי האדמה קורסת תחתיה, וגילה מערה עמוקה. הוא שלשל עצמו בחבל לתוך המערה. על אף שבמערה שררה אפלה מוחלטת, נחשפו לפניו אוצרות זהב מופלאים שהאירו את המערה כאילו קרני השמש הזוהרות חדרו לתוכה. כשחזרה אליו מעט שלווה רוחו, בדק את חפצי הזהב מקרוב. כאשר תפש מה הם אוצרות אלה, התאבן בתדהמה.

לבטח, חשב, אלה הם כלי הקודש מבית המקדש, שוודאי נטמנו שם בתקופת חורבן בית המקדש, כמעט אלפיים שנה קודם לכן.

הוא כיסה את המערה באדמה, כדי שאי אפשר יהיה להבחין בפתחה. התגלית המזעזעת העיקה על לבו. הוא חיפש אדם חכם וגדול בתורה לפניו יוכל לחשוף את צפונותיו, אך לא רצה להפקיד את סודו בידי מישהו בארץ ישראל, פן תדלוף הידיעה. הוא החליט לנסוע לאמריקה.

כשהגיע לניו יורק, ערך חקירות חשאיות בקשר לאדם גדול וירא שמים, שיוכל לעזור לו בעניין זה. יעצו לו לפנות אל אבא.

במשך ימים מספר בא ל"תפארת ירושלים", להקשיב לשיעוריו של אבא. לאחר מכן ניגש אל אבא וסיפר לו בדיוקנות את מה שראה בארץ ישראל. כששוכנע אבא שהיהודי הזה דובר אמת, החליט שהאדם היחיד עלי אדמות שאפשר לתת בו אמון בעניין תגלית מרעישת זו, הוא ה'חפץ חיים'.

בתחילה רצה אבא לשלוח את חיים ורשבסקי אל ה'חפץ חיים', אך מסיבות בלתי ידועות שינה את דעתו. במקום זאת שלח מכתב רשום אל נחום דוד שלמד במיר בפולניה, אליו צירף מכתב חתום אל ה'חפץ חיים', והורה לנחום דוד להעביר אליו את המכתב מיד מבלי לפותחו.

נחום דוד נסע לראדין תיכף ומיד, נושא עמו את מכתבו של אביו. מכיוון שכתב ידו של אבא היה קשה לקריאה, ביקש ה'חפץ חיים' מנחום דוד לקוראו באוזניו. ה'חפץ חיים' הקשיב בריכוז רב לקריאתו של נחום דוד. לאחר מכן הוציא מהארון ספרים אחדים ושקע בעיון בהם. לאחר זמן מה אמר לנחום דוד, שלאור התיאור של האתר בו נחשפה תגלית זו, יתכן מאוד שכלי זהב אלה הם כלי הקודש מבית המקדש.

לאחר מכן שרף ה'חפץ חיים' את מכתבו של אבא עד שלא נשאר ממנו אלא אפר. הוא יעץ לנחום דוד לא לגלות כהוא זה לאיש, והוסיף: "כל עוד היהודי הזה בחיים, יישמר הסוד הזה."

שנים רבות מאוחר יותר, כשנחום דוד השתקע בירושלים, נזכרו אבא והוא במעשה מופלא זה. אבא אמר לנחום דוד: "היהודי ודאי כבר נפטר מבלי לגלות את הסוד, כפי שניבא ה'חפץ חיים'."

בעת כתיבת מלים אלה, אני בטוחה, שכל מי שקרא אודות חוויה אמיתית זו, שאב אמונה ותקוה מחודשת לגאולת עם ישראל. יהי רצון שנזכה לראות בבניין בית מקדשנו עם כלי הקודש משמשים בבטחה בחצרות קדשנו. אמן.